

ната столица и това, което видѣхъ, ще сподѣля съ читателитѣ на „Вънецъ“.

Пжтуваме въ хубава есенна утринь. Влакътъ се отдѣли на гара Горна-Орѣховица и се промъкна по живописното търновско устие, отъ дветѣ страни на което се намиратъ манастиритѣ *Преображенски* и *Св. Троица*.

Спираме на гара *Трапезица*. Предъ насъ се открива чудна, неизразима гледка: една върху друга се очертаватъ високитѣ кжщи на Търново съ разноцвѣтна украска. Тѣ приличатъ на вълшебна картина отъ нѣкоя приказка. Скалитѣ, върху които сж построени, губятъ своитѣ основи въ мъглата, и кжщитѣ изглеждатъ като поставени въ въздуха, безъ какъвъ и да е допиръ до земята. Търново винаги смайва погледа съ дивното величие на своето мѣстоположение, но картината, която се откри тоя пжтъ, надмина всичко съ своята фантастичность. . .

Напускаме гарата и тръгваме на северъ. По една стръмна кривулеста пжтека, чиито нѣкогашни каменни стжпала сж подновени отъ мѣстното туристическо д-во, възлизаме на Трапезица. Тя представя широка усамотена плоскостъ, наклонена на югъ, съ 400 метра дължина и до 250 м. широчина. Това плато се издига до 75 м. надъ рѣка Янтра, която го опасва отъ три страни като полуостровъ и е обкржжено отъ стръмни склонове, стигащи до 10 м. височина. Великолепна естествена крепостъ! Но българитѣ не се задоволили съ оградата на непристжпнитѣ скали, та опасали градището съ яка стена до 2 м. дебела, която върви по самия край на платото. Здрави бойни кули издигнати по скалитѣ носове и чупкитѣ на зидоветѣ още повече усилили непристжпността на Трапезица. Крепостната стена, както и основитѣ на кулитѣ, сж запазени на много мѣста високо надъ земята. Личатъ добре и петтѣхъ входа, презъ които нѣкога се е влизало въ крепостъта.